

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 7.

18de februar 1900.

25de aarg.

Trofast som barnepig.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse saa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditioner, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

56. Johannes prædiker og døber.

"Ombender eder, thi himmeriges rige er kommet nær."

I dette stykke om døberen Johannes merker vi os

- 1) hans person og optræden;
- 2) hans prædiken og daab;
- 3) hans vidnesbyrd om Kristus;
- 4) hans martyrdød.

1. Johannes var den sidste profet i det gamle testamente. Som saadan omtales han Esaias 40, 1 fig. og Malakias 3, 1. Som den sidste herold før Kristus gif han lige foran ham for at "berede Herren et velstiftet folk". Denne sin stilling i gudsriget kjendte han ogsaa selv til, som vi kan se af Joh. 1, 23.

I levemaade, baade i klædebragt og i sin næring, lignede han de gamle profeter. Han førte et strengt liv. Dermed vidnede han, at det var ikke verdslige ting, han søgte. Dermed vidnede han ogsaa for menneskene, at de skulde ikke bære verdslighedsbæde, men tragte efter andre og større goder end mad og drikke og klæder.

2. Som hans person og hvre optræden vidnede om strenghed, forsagelse og selbfornegtelse, saa var ogsaa hans prædiken en hodsprædiken. Med saadan prædiken optraadte han, da Herrens ord kom til ham (Luk. 3, 2). Han optraadte ikke utalbet. Han gif ikke sit eget erende, men Herrens.

Stedet, hvor han optraadte, var i "ørkenen". Det var egnen paa begge sider af Jordans flod, øst for Jeriko, en øde og ufrugtbar slette, som udvider sig mod det døde hav. I denne egn var det, Israels folk under Josvas ledelse gif over Jordan.

Indholdet af hans prædiken gjengives i vor bibelhistorie med de ord: "Ombender eder; thi himmeriges rige er kommet nær."

"Fatter et andet sind" — det er meningen med "ombender eder". Ombendelsen maa se

i hjertet. Det er ikke nok at forandre det hvre liv.

De havde i lange tider stølet paa, at de havde Abraham til fader, at de i det hvre var Guds folk og mente, at de derfor sikkert maatte være Guds gode børn. Just ligedan som mange ogsaa nu tror, de er Guds børn, høre de har navn af at være kristne. Johannes sagde dem, at navnet hjalp dem intet. Var de ikke gode og Gud behagelige frugter, tro, kjærlighed, gudsrøgt, hdmghed, hvdghed o. s. v., saa var de ufrugtbare træer, og Guds retfærdigheds økse laa ved roden færdig til at hugge dem om; og som ufrugtbare, tørre træer vilde de fastes i ilden.

Johannes prædiken havde stor virkning paa folket. I store skarer drog de ud i ørkenen for at høre ham, og de, som betjendte sine hnder, dem døbte han.

Denne hans daab var det hynlige udtryk for den renselse, som ved anger og tro foregik i deres hjerter. Denne daab skulde minde dem om renselsens nødvendighed, men ogsaa besegle i dem troen paa, at de ved at annamme det evangelium, han forkyndte, blev rensede fra deres hnder. Han døbte til hndernes forlædelse.

3. Mange troede, at han var Messias. Det vilde ogsaa have været en let sag for ham at saa samlet et parti om sig. Men han var tro mod Kristus. Han vilde ikke være andet end brudgommens ven. Derfor viser han dem hdmghet bort fra sig hen til Kristus. "Han staar midt iblandt eder" o. s. v. Han vidste at Jesus var Messias. Han siger om ham: "Han var før mig, uagtet Jesus af fødsel var yngre end Johannes. Det samme fremgaar, naar han sammenligner sin daab med hvad Jesus skulde døbes med. Han skal døbes med den Helligaand og ild." Han, Johannes, kunde ikke bringe dem den Helligaand, heller ikke var det ham, Johannes, gifet at stille ud det ufrugtbare og tørre og opbrændte det; men det stod altsammen i hans magt, som skulde komme efter ham. Derfor skulde de nu i sand ombendelse søge hen til ham "det Guds lam, som bærer verdens synd".

I hvor mange hjerter veien blev banet for den Herre Jesus ved Johannes prædiken, fortæller os ikke. Men naar vi hører, hvor villig mange siden fulgte Herren som hans disciple, kan vi ganske trygt antage, at deres hjerter var berejtede dertil ved Johannes prædiken.

4. Johannes's død blev en martyrdød. Herodes Antipas, søn af Herodes den store, var en svag, vægelsindet mand; men en grusom thran. Han var den, som tog Johannes's liv. — Vor bibelhistorie fortæller os, hvorledes det gik til.

Vi kan deraf lære, 1) hvorledes synden, naar den faar herste i hjertet, fører menneskene fra den ene synd til den anden, altid længere og længere hen i fortabelsen. Dernæst 2) hvorledes Gud kan tillade de ugubelige at berøbe hans hørt endog livet, men maa berøbe kun hjælpe dem til at faa "livsens krone".

Dg ordet skal de lade staa
og dertil utak have;
thi Gud vil selv frem med os gaa
alt med sin aand og gabe.
Dg tager de vort liv,
gods, ære, hørn og vi,
lad fare i Guds navn!
det bringer dem ei gavn;
Guds rige vi beholder!

D. C. v. Hoffstens barnehistorier.

I sommerferien.

(Fortættelse.)

"Tror du det, du?" sagde Svante, foldebe hænderne over sin egen nakke, kastebe hovedet tilbage og brast i latter.

Det var mere, end Strøm kunde høre med ro.

"Jeg skal lære dig, at jeg er din lærer!" raabte han fortørnet, blev blussende rød i ansigtet og løftebe haanden for at gibe den næs-vise en dygtig ørefigen; men i det samme aabnedes døren, og gaarbagutten Jonas kom ind med Strøms badsæt.

"Jeg tror, de smaa herrer morer sig", sagde han med en godmodig latter og satte sin hørbe fra sig.

"Tak, tak, min ven", sagde Strøm og lod hurtig den truende haand forsvinde i bukselommen og den stikkelige Jonas fjerne sig uden nogen anelse om, at han havde afbrudt den unge lærer i hans første myndige optræden.

Engen af de unge herrer havde imidlertid lyst til at optage emnet igjen, da de blev alene, thi Strøm var bleven slau, og Svante var fuldkommen paa det rene med, at kom det til

haandgemæng, vilde han bukke under; han var derfor saa artig at tilbyde sin hjælp ved udførelsen, og siden sagde han:

"Er Strøm færdig nu, saa kanste Strøm vil følge ned med. Jeg tænker, vi snart skal spise til aften, og er Strøm saa sulten som jeg, saa har Strøm vist intet imod det."

Strøm kastebe et stjaalent sideblik paa sin elev for at se, om der ikke var nogen ugreie under denne "Strømmen", om han ikke gjorde nar af ham; men Svante saa saa uskyldig ud, at han blev rolig og naadig gav sit bifald til, at de gik ned.

Næste dag efter frokosten, da kaptainen røgte sin morgencigar paa verandaen, sagde han:

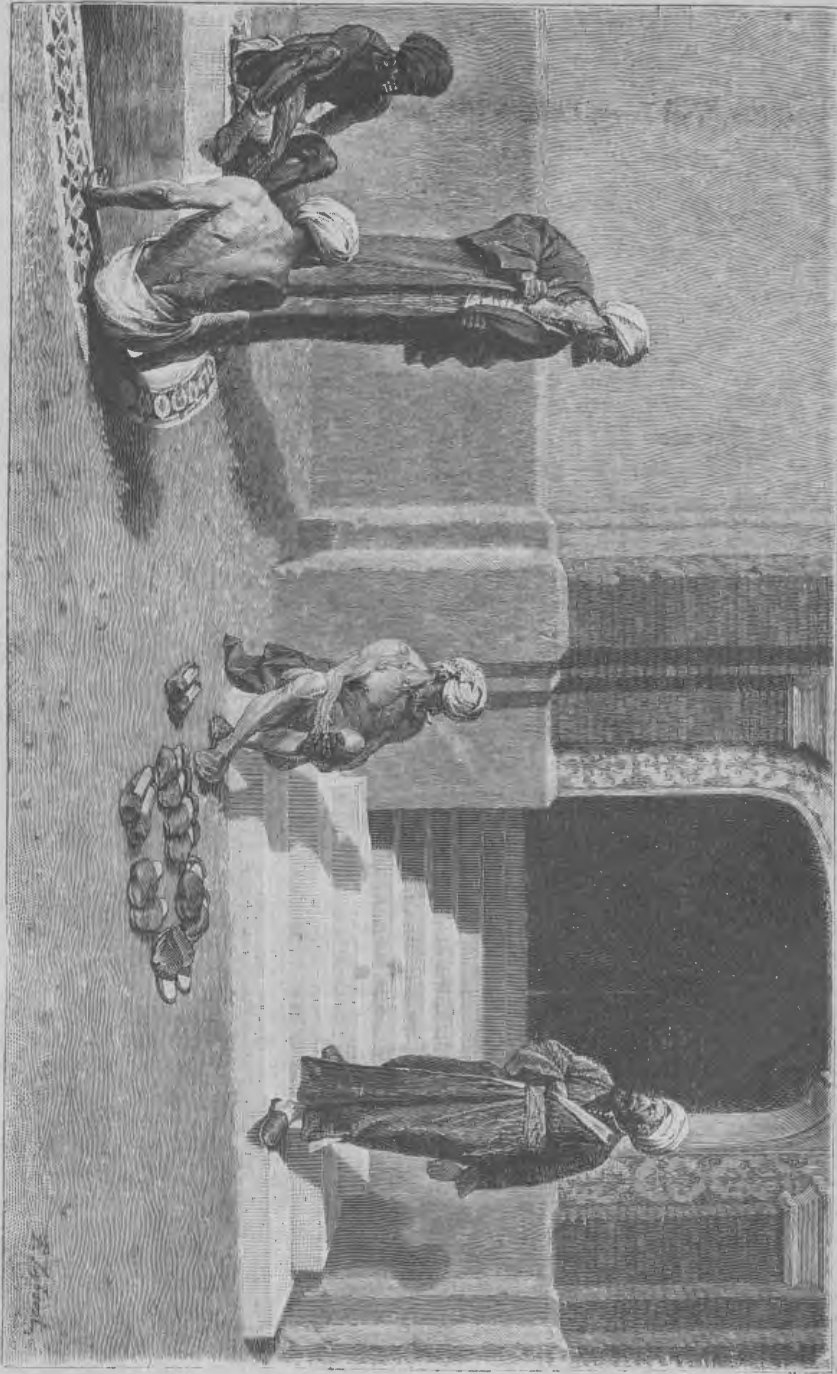
"De første dagene trænger mine herrer naturligtvis til at være aldeles fri for bøgerne; men vi skalde kanste ligesaa godt først som sidst gjøre op, hvorledes vi siden skal indrette os paa en fornuftig maade."

"I hvilke sag er det fornemlig hr. kaptainen ønsker, at Svante skal drives? er det i fysik, geometri, aritmetik, historie eller geografi?" spurgte unge Strøm, idet han høttidelig lagde benene over kors og forsøgte at se værdig og grundende ud, mens han foldebe hænderne og langsomt lod den høire tommelfinger gjøre en uafbrudt rundreise omkring den venstre, saaledes som han havde seet, at gamle herrer undertiden pleiede at gjøre.

"Stop, stop, min herre!" raabte kaptainen leende. "For det første vil jeg sige dig, at jeg ikke vil hebe hr. kaptain, men ret og slet onkel, min gut. Din fader, den hædersmand, og jeg var gamle kamerater og gode venner; og for det andet vil jeg sige dig, at jeg slet ikke vil høre tale om, at Svante skal drives. En eller to timer om dagen kan I læse, netop til hushov, saa at I ikke skal glemme ud, hvad I har pugget i stoleaaret, — og for resten er friskt og kjækt liv i det frie, saa at I styrker lunger og lemmer til nyt arbejde, se, det er min plan."

Denne plan kostede det jo ikke saa meget at rette sig efter, om det end havde sine vanskeligheder for den unge lærer at opretholde værdigheden ved øvelserne i det frie, i hvilke eleven, der var opdragen paa landet, viste større færdighed end læreren, der var fra byen.

Siden stoleværelsets fire vægge gjaldt det derfor saameget mere at verne om myndigheden, og derfor kunde man ogsaa ofte høre Strøms stemme torbne. Man havde til og med en mistanke om, at der stundom vankede

Stra Spher amb.

Ensomme gamle.

legemlig tugt, skjønt Svante standhaftig benegtede det.

En trykkende varm dag sad Svante, uoplagt og søvrig, og hang over en lefse i den fjerde historie. Overfor ham ved bordet sad hans unge lærer med de forslagne arme hvilende mod bordkanten og stirrede af og til ned i en opslaaet latinsk grammatik. Det undgik ikke Svantes speidende blik, at læreren var nær ved at overvældes af søvn; øienlaagene blev tyngre, aandedrættet dybere og mere snusende, og efter et par ni sank hovedet tilslut ned til den ene side, mens læberne syntes at aabne sig til et belbilligt smil.

Dette var en interessant opdagelse. Svante glemte aldeles sin lefse og blev stille; men denne pludselige stilhed virkede forstyrrende. Strøm baagne.

"Hvorfor læser du ikke, din klobrian!" raabte han.

"Ved sin mildhed og forsonlighed mod de landskyltunge herrer, som vilde komme tilbage til sit fædreland, vandt den unge konge adelens hengivenhed", fortsatte Svante med lydelig stemme den afbrudte lektelæsning.

Strøm kastede igjen et svævende blik i den latinske grammatik, men sank snart tilbage i stille slummer.

Da bogtede Svante sig vel for at tie stille, men da han fandt det yderst underholdende at studere overgangen i lærerens ansigt fra en let slummer til en dyb søvn, kunde han ikke holde sine øine fæstede i bogen. Paa den samme ensformige melodier, i hvilken han før havde tabt sin lefse op, vedblev han derfor: "Under denne krig hændte det engang bli=blo=blu=blaa", o. s. v.

Strøms hoved hvilede nu trygt mod den højre arm, og ud af den venstre mundvig trængte sig et langt "puh", indledningen til en grundig snorking.

"Bli, blo, blu, blaa", vedblev Svante, skjov bogen væk og strakte sig. Han vilde nyde sin ædle frihed, men i al stilhed. Hvad skulde han mere sig med? Jo, nu fik han øie paa en flue, som gestjæftig for og vimsede omkring aabningen af blækhuset, sprang, feg ned, smagte paa en tør blækflaat, dreiede hovedet, vendte om, gjorde et par strøg med bagbenene over vingerne, gned fremmenene mod hinanden og igjen begyndte at springe rundt.

"Bli, blo, blu, ned med dig!" sagde Svante, slog haanden over blækhuset og tvang den for-

virrede flue til at styrte sig ned i den sorte afgrund.

Da blækhuset var af glas og kun halv fuldt, kunde Svante følge fluens stjæbne i fangenskab, og en stund fandt han en grusom fornøjelse i at se paa, hvor den trablede og sprællede i blækket; men pludselig tog hans tanker en anden retning. Fluen maatte reddes! Ben, griffel, pennekniv, bløant, det ene efter det andet rakktes frem til redningsplante, og tilslut lykkedes det ham at fiske op den halvdøde flue, hængelig tilføjet af blæk.

Den befriede flue fattede ned paa det hvidmalte bord, hvor den møjsommelig slæbt sig frem, og hvor dens første skridt efterlod en stor blækflaat. Lidt efter lidt lykkedes det den at blive saavidt tør, at det ikke længere blev en eneste klat, men flere mindre og tilslut ordentlige smaa, sorte fjed, som gik paa kryds og tværs over hinanden.

Svante morede sig saa med at følge disse fremstridt, at han glemte at udraabe sit "bli, blo, blu", og dette var heller ikke længer nødvendigt; Strøm sov nu alt for tungt til at forstyrres af smaa ting.

Netop da fluen begyndte at røre sig friere, hørtes der en dyb snorking, som afsluttedes med en høi fløitetone. Denne musik vakte en ny plan hos Svante. Men den ømmeste forsigtighed tog han fluen, strakte sig over bordet og satte den varlig ned paa Strøms lyse haarlug. Endnu var vingerne altfor tunge til, at de kunde løftes til flugt, og Svante var hentykt, da fluen tog sig en spadseretur fra Strøms haar nedover hans pande, hvor den efterlod sig en hemmelighedsfuld tegnstrift, og da den, efter at have taget sig en liden hvilestund mellem øienbrunnene, reiste videre nedover næsen, med en liden afftikker snart til højre og snart til venstre. Da den nærmede sig næsetippen, begyndte der at vise sig urolige trætninger i den søvendes ansigt, og Svante, som frøgte en opvaagnen, bukkede hastig ned med hovedet over bogen og stak fingrene gennem haaret for at give sig udseende af den agtværdigste iver med lektelæsningen: "derefter begyndte atter fiendtlighederne" — streg han af alle kræfter.

Strøm baagne op og begyndte at gnide sin næse.

"Nu, min kjære Svante, hvor gaar det?" sagde han venlig og optakket af sin lille lur og uden anelse om de spor, fluen havde efterladt sig paa hans pande. (Forts.)

Kongelig ndmngthed.

Da Jerusalem i det første korstog var erobret aar 1099, og Gotfred, hertug af Lothringen og Brabant, skulde vælges til konge, erklærede denne med kristelig ndmngthed: "Jeg vil ikke bære en guldkrone i den stad, hvor min Frelser har baaret en tornekrone."

Vær ikke grusom mod dyrene.

Anton Steiner, en ondskabsfuld gut, fangede spurve og andre fugle, naglede dem til børen og dræbte dem langsomt. Tit han tag paa en kat eller en liden hund, gjød han kogende vand paa dem, hug af dem øren og ben og stak ud deres øine. Engang som han havde fanget en lærte og knækket dens ben, kom presten forbi. Han foreholdt ham hans forbrudelse, men gutten bare lo til det.

Da sagde presten: "Jeg er bange for at Guds straffedom engang vil ramme dig tungt, fordi du saaledes piner hans skabninger. Naar du saa selv bliver martret, saa tænk paa, hvad jeg har sagt dig."

Anton brød sig ikke om advarslene; han blev kun end mere grusom. Da han, 20 aar gammel, blev irettesat af en ven for sin grusomhed, greb han en hammer og slog ham næsten ihjel.

Nu rømte han og blev senere soldat. Men allerede i det første slag, som han var med i, knuste en kanontugle begge hans ben. Han brølede frygtelig. Man bar ham væk. Feltlægen sagde til ham, at dersom han ikke skulde dø af koldbrand, maatte benene straks hugges af. Men nu hufte den ulukkelige med engang paa alle de grusomheder, som han i sin ungdom havde ladet gaa ud over de stakkars uflygtige skabninger. Nu hufte han ogsaa paa de advarsler, som havde lydt til ham. "Na", jamrede han, "hvormangt et dyr har jeg ikke knækket benene paa! Gud er retfærdig. Han straffer mig, som fortjent."

Under frygtelige dyre og indre kvaler blev hans ben amputerede. Han levede derpaa i ti aar som krøbling. En anden, gammel soldat kjørte ham omkring paa en handkjærre og betalede for ham. Naar saa børn kom rundt den stakkars Anton, fortalte han dem sin historie og formanede dem til at være barmhjertige mod dyrene og til at være fromme.

Dyven og barnet.

Det var stille og roligt i landsbyen; ingen støi hørtes, intet menneske var at se. Det var aldeles øde ved brønden, hvor pigerne saa gjerne lo og spøjte, naar de hentede vand; øde under den store lind, hvor de unge mænd samlede sig og sang sine fange, og de gamle røgte, sine piber, mens de passerede med hverandre.

Men hvor var da alle indbyggernes? Ved et marked i landsbyen. Det var en dag, som den hele by benyttede til at gjøre indkjøb og mere sig.

Zmidlertid viste det sig ud paa aftenen, at landsbyen ikke var ganske og aldeles forladt; thi en mand sneg sig forsigtig langsmed en mur, og uagtet mørket begyndte at falde paa, saa han sig forsigtig om ved hvert skridt, om vel noget menneskeligt øie skulde opdage ham.

Ved det hjørne, hvor muren stødte til et hus, stansede han og krøb lydløst opad muren og ind igjennem et aabent vindue. Han vidste, at beboerne var paa markedet, og at der var ikke ubetheliger forraad i deres spisetammer. Men i det samme han vilde bane sig vei hertil, forekom det ham, at han hørte en svag larm i det tilstødende værelse, og ved at titte gennem nøglehullet, saa han ved den svage lysning, som endnu faldt ind gennem vinduet, at et barn sad derinde paa kanten af sin seng. Dog, hvad gjorde vel det? han havde blot at tænke paa, hvorledes han skulde bære sig ad for ikke at blive hørt, og derfor stansede han et øieblik.

Da hørte han pludselig barnets klare stemme med inderlighed fremsige de ord: "Fader vor, du som er i himmelen" o. s. v.

Han sølte sig forunderlig bevæget, og da nu den lille sagde: Ved os ikke ubi fristelse, grebes hans hjerte af en dyb og heftig angst, og han foldede uvilkaarligt sine hænder og gjentog: "Ved os ikke ubi fristelse, men frels os fra det onde."

Derpaa listede han sig hurtigt tilbage den samme vei, som han var kommen, angrende og med et for Gud ndmngt hjerte, idet han takkede og prisede den Herre, som havde hindret ham i at begaa denne synd, og bad ham tilgive alle de øvrige, han havde gjort sig skyldige i.

Denne hændelse blev da det frø, hvorfra hans ombendelse fremspirede, og ved Guds naade blev der efterhaanden en fuldkommen forandring i hans hjerte og liv.—"For Ungd."

Ogsaa den sidste reise.

(Se billedet.)

De to gamle sidder paa sin vante plads i sin hjembygds kirke. Gudstjenesten er endnu ikke begyndt; men almuen fylber lidt efter lidt de tomme bænkerækker.

Det har været saa tungt for den gamle mand og hans hustru i de sidste dage. Det er bleven saa tomt og stille og ensomt i hjemmet, og nu er de komne til Herrens hus for at søge trøst og styrke. De er saa bedrøvede, og grunden er den, at nu har ogsaa den sidste af barnesflokken forladt dem; de fire ældste af barna var allerede tidligere spredt paa forskjellige kanter, og de havde bare tilbage en voksen datter. De var saa glad i hende, og de havde haabet, at hun skulde blive deres alderdoms støtte, at hun skulde stille for dem og hjælpe dem. Aldrig havde tænkt sig muligheden af, at ogsaa hun vilde reise. Men nu var det utrolige sleet. Datteren var reist til Amerika. Hun havde virkelig kunnet bringe det over sit hjerte at forlade sine gamle forældre skjønt hun saa, hvilken sorg og smerte det bragte dem. De havde ikke sagt mange ord, men hun kunde se, hvorledes de stille gik og bar paa sin sorg.

Hun var reist! Og nu sad de der paa sin vante plads i kirken. Hvor tungt det var at tænke paa, at saaledes alle børnene havde forladt dem. Hvorledes dog utak er verdens løn! De svundne dage stiger frem for moderens indre blik, hendes hjerte bløder, og tunge taarer triller ned af hendes kinder. Hun bøier hovedet til stille bøn, hun raaber til Gud om kraft i sorgen, og hun beder — for sine utaknemmelige børn, at Herren maa holde sin sterke haand over dem og velsigne dem.

Hvor forunderlig dyb og trofast en mors kjærlighed dog er; men hvor mange, hvor sørgelig mange børn der aldrig tænker over det, men bringer det kjærlige moderhjerte til at bløde!

Se atter paa billedet, Funge, som læser dette, og lad det være en alvorstale til eder i fremtidens dage.

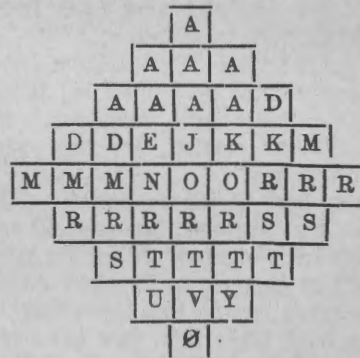
Opl. paa gaader i nr. 5.

Stjulte navne. 1. Gaselle. 2. Evin. 3. Høve, 4. Ren.
Bogstavgaader. I. Damaskus. II. Frantrig.
III. Lilleland.
Billedgaade. Som og Oter er fiftetyve.

Diamantgaade.

Bogstaverne i nedenstaaende figur skal ordnes saaledes, at den vandrette og lodrette midlinje kommer til at lyde ens og de 7 vandrette linjer afgiver bekjendte geografiske navne paa:

1. En by i Italien.
2. En by i Sverige.
3. En by i Tyrkiet.
4. En by i Holland.
5. En by i Italien.
6. En by i Norge.
7. En af Englands øer.

Billedgaade.

E n n o r

C.

